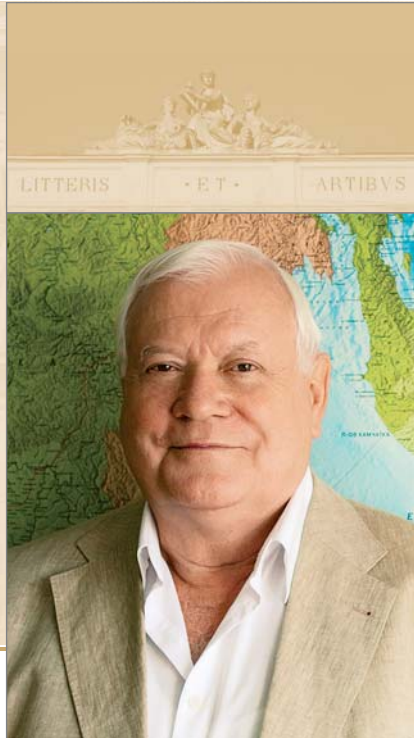

КИЗУБ Микола Іванович

Випускник
механічного
факультету (1962 р.)

Генеральний директор акціонерного
товариства «Ростнафтогаз Гео»

*Дійсний державний радник
другого класу*

Народився 24 червня 1940 р. у м. Ічня Чернігівської області. Батько, Іван Іванович, працював у комунальному господарстві, а мати, Софія Василівна, була вчителькою.

У 1957 р. Микола Кизуб вступив до Львівського політехнічного інституту, обравши фах «Устаткування й технологія зварювального виробництва». Одночасно з навчанням він активно займався спортом: був чемпіоном інституту з фехтування, призером Уккрати ДСО «Буревісник» із сучасного п'ятиборства.

Здобувши у 1962 р. диплом і кваліфікацію інженера-механіка, молодий фахівець був направлений в Омське БМУ-7 тресту «Нафтопроводмонтаж», де працював майстром, виконробом. Керівництво одразу помітило його організаторські здібності, і Микола Іванович незабаром був призначений начальником монтажної ділянки, а потім і головним інженером БМУ.

У студентські роки

М. І. Кизуб керував будівництвом баз зрідженого газу в Казахстані, магістральних цілинних водогонів у Кокчетавській, Павлодарській і Північно-Казахстанській областях, газо- та нафтопроводів, займався облаштуванням нафтових родовищ у Середньому Приоб'ї.

У найтяжчих трасових умовах формувався характер ініціативного інженера-професіонала, організатора нафтогазового будівництва. Уже в 1970 р. Миколу Івановича призначають заступником керівника тресту «Нафтопроводмонтаж», і до 1973 р. «без права виїзду додому» він перебуває на будівництві нових об'єктів — газо- й нафтопроводів.

З 1973 р. Микола Кизуб протягом одинадцяти років працював у Тюменському регіоні заступником начальника Головсибтрубопроводбуду, в 1978 р. — начальником Головного територіального виробничо-розпорядницького управління Міннафтогазбуду СРСР по Західному Сибіру. Водночас упродовж 1980–1984 рр. був членом Колегії міністерства.

У 1981 р. Микола Іванович здобув другу вищу освіту, закінчивши Інститут управління Академії народного господарства при Раді Міністрів СРСР, де отримав кваліфікацію фахівця з управління в народному господарстві.

У цей час у Тюменській області діяло 65 трестів, 7 головних управлінь Міннафтогазбуду СРСР, у яких працювало більше 200 тис. осіб. М. І. Кизуб був активним куратором цих підрозділів. Він має безпосередню причетність до створення всіх найбільших об'єктів промислового й соціального призначення Західносибірського нафтогазового комплексу, що не має собі рівних у світі.

У 1984–1994 рр. М. І. Кизуб керував нафтогазовим будівництвом у Фінляндії, Іраку, Македонії. У 1987–1989 рр. очолював Всесоюзне виробниче об'єднання «Союззакордонгаз».

У 1994 р. був призначений начальником Виробничого управління — членом Колегії Мінприроди Росії.

Попри те, що Микола Іванович ще у 2000 р. вийшов на пенсію (дійсний державний радник другого класу у відставці), він продовжує, як і раніше, працювати: обіймає посаду генерального директора акціонерного товариства «Ростнафтогаз Гео» (м. Ростову-на-Дону) і водночас у 2000–2005 рр. — віце-президента Некомерційного громадського фонду геологічної спадщини й соціальної підтримки ветеранів геології.

М. І. Кизуб нагороджений орденами «Знак пошани» (1972) — за газопровід Ведмеже–Надим–Пунга, Трудового Червоного Прапора (1980) — за успішне виконання завдань 10-ої п'ятирічки, медалями «За доблесну працю. На відзначення 100-річчя від дня народження В. І. Леніна» (1970), «За освоєння надр і розвиток нафтогазового комплексу Західного Сибіру» (1982). Визнаний гідним нагрудного знака «Відмінник Міністерства газової промисловості» (1971), ордена Дружби Народної Республіки Афганістан (1988). Як ветеранові й сподвижникові першого міністра газової галузі Миколі Івановичу вручено Золоту медаль ім. О. К. Кортунова (2007), а також присуджено премію ім. Б. Є. Щербини (2006).

По багатьох роках навчання у Львівській політехніці Микола Іванович і досі з почуттям глибокої вдячності згадує свої студентські часи, викладачів. Після закінчення інституту, до 1997 року, випускники механічного факультету щоп'ять років збиралися у Львові в актовому залі інституту. Але останнім часом (у 2002, 2007, 2010 рр.) зустрічаються лише колишні студенти групи ЗВ-5, і ці зустрічі завжди сповнені ностальгії та спогадів про незабутні роки, проведені у стінах alma mater.